

Obój

Obój to instrument o wyjątkowo pięknym brzmieniu. Buduje się go najczęściej z drewna różanego albo afrykańskiego drzewa zwanego *grenadillą*, dzięki któremu ma charakterystyczny czarny kolor, choć może być także zrobiony z ebonitu i plastiku.

Złożony jest z kanału z 16-20 otworami kontrolowanymi za pomocą systemu metalowych klap służących do zmiany wysokości dźwięku. Wyposażony jest w podwójny stroik, czyli dwa kawałki trzciny, które wyglądają jak spłaszczony kawałek słomy. Precyzyjnie wycięte i złożone ze sobą, drgają wprawiając w ruch słup powietrza znajdujący się we wnętrzu instrumentu. Stroiki oboiści przygotowują najczęściej samodzielnie.

Instrument powstał we Francji w XVII wieku i wziął swoją nazwę od słowa *hautbois*, które znaczy „wysokie drzewo”. Oboje występowały wówczas w różnych odmianach i strojach, które często różniły się kształtem czary głosowej i korpusu. Popularną odmianą wykorzystywaną przez kompozytorów barokowych był obój miłosny (*oboe d'amore*), którego cechą charakterystyczną jest ciepłe brzmienie. Słychać go w operach Georga Philippa [Telemanna](#) czy kantatach Jana Sebastiana [Bacha](#).

Ostateczny kształt współczesnego oboju powstał w wieku XIX. Od początku obój pełnił ważną rolę w orkiestrze symfonicznej i cieszył się powodzeniem jako instrument solowy.

O oboju opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Poprzednikiem współczesnego oboju był powstały w średniowieczu instrument zwany szałamają. Wydawał on głośnie, trąbkowo brzmiące dźwięki i był używany do grania fanfar i muzyki tanecznej.
- W latach 1720-60 używana była specjalna odmiana oboju zwana obojem *da caccia* (myśliwskim) posiadająca wygięty korpus i szeroką czarę głosową.

Altową odmianą oboju jest rożek angielski, który pojawił się na początku XVIII w., posiada dłuższy niż obój kanał, czarę głosową w kształcie gruszki i podwójny stroik umieszczony w odchylonej nieco do tyłu metalowej rurce.

